

Da imidlertid Generaldirektoratet for Skattevæsenet sluttelig Intet vil indvende imod, at der gives de paaagjældende Krydsfartøier Ordre til at føre Lillsyn med Fiskeriet i den paa-pegede Retning, jaavdt Loldtjenesten tillader det, tager jeg mig den Frihed at foreslaa Indenrigsministeriet at søge udvirket, at der tillægges disse Fartøier en saadan Ordre med tilføjet Instruktion om, at tydske Fiskere (flesvigiske indbefattede), naar de første Gang antræffes i at drive Fiskeri saa langt inde paa dansk Østerritorium, at ingen Lovsspørgsmaal desangaaende vil kunne reises, ville være at tilbagevise med Tilhold om ikke atter at begaa samme Forfeelse, og i Tilfælde af Recidiv at anholde og indbringe med deres Fiskeriredskaber til nærmeste danske Retsvrighed.

Grænsen imellem dansk og tydsk Østerritorium følger i den Del af Lillebelt, der ligger Sønden for Kongerigets Sydgrænse, Midtvandslinien imellem de danske Der Brandssø, Gøholmen, Baagø, Vastholmen, de saakaldte „Smaaholme“ og Thorsø paa den ene Side, og den flesvigiske Østkyst samt de flesvigiske Der Drø og Drø Kalv paa den anden Side. Sønden for Bageren paa Thorsø Rev naaer det danske Østerritorium, hvor tydske Fiskere ikke maa drive Fiskeri, ud til 3 Fjerdingvei Vesten for den danske Kyst.

Til yderligere Bevis paa Nødvendigheden af en mere permanent Kontrol i Lillebelt end den, Kanonbaaden Hauch, der tilmed for Dieblirket er oplagt, kan udføre, tillader jeg mig at fremsende vedlagte Beretning af 12te Juli d. A. fra Loldforvalteren i Aalsens om et formentligt Overgreb af en tydsk Slæbevaadsfisker.

S. Vardenfleth.

Til Indenrigsministeriet.

I.

Chefen for Kanonbaaden „Hauch.“ Kjøbenhavns Rked, den 2den September 1880.

Ligesom jeg i Skrivelse Nr. 74 har tilladt mig at give Ministeriet Rapport om Kanonbaadens Inspektionstour til Bornholm i Begyndelsen af August Maaned d. A., skal jeg i det Efterfølgende rapportere om Fiskeriforholdene i vore andre Farvande, som jeg senere har havt Leilighed til at undersøge.

Efter Hjemkomsten fra Bornholm har det været mit Formaal dels at følge det nu begyndende Sildefiskeris Gang i vore østlige Farvande, dels at besøge de Steder af vort Østerritorium, hvor fremmede Fiskere for Liden kunde antræffes. Til den Ende har jeg besøgt Strækningen Falsterbo-Frederikshavn, gjort en Runde i Isefjorden med dens Forgreninger samt omseilet Fyn gennem Store- og Lille-Belt.

Spvad nu angaar Sildefiskeriet, hvis Udbytte er den store Masse af vore egentlige Fiskeres Hovederhverv, saa er vel dette Fiskeri kommet i Gang overalt, men det har endnu ikke nogetsteds givet videre Udbytte, hvilket er let forklarligt ved den høie Barmegrad, Vandet endnu besidder, ved de maanelyse Nætter samt ved den langvarige østlige Vind og det dermed følgende Sønden Vande, der forhindrer Kattegattets Silb i at komme til vore Kyster.

Spvad derimod angaar vore 2 andre Hovedfiskerier indenfor Slagen, Rødspættefiskeriet og Halefiskeriet (dette Sidste for Liden med Vaad), saa opholde de fleste af vore Fiskere fra Nordjyllands Østkyst, der drive det førstnævnte Fiskeri i det Store, sig for Liden i Farvandet Nordøst for Fornæs, hvor Fiskeriet er meget rigt i Dieblirket; der var saaledes, da Kanonbaaden påserede Fiskepladsen, ca. 80 Fiskeribaade fra Slagen, Bangsbostrand, Saby og Grenaa samt 15 Fiskevaaser (Opfjober) samlede paa dette Sted.

De fleste af vore Halefiskere med Bundslebevaad have nu efterhaanden faat Garn med lovlig Måstevidd, et Faktum, der hovedsagelig maa være begrundet paa Fiskernes frivillige Erkjendelse af det Nødvendige i dette Fiskeris Regulering. Jeg har ikke antruffet nogen Overtrædelse af Loven af 9de Mars 1872 om Garnenes Bøgt.